

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 12. září 2023 o odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení], narozeného dne [datum], proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 4. 2023, číslo jednací 4 T 1/2023-540

takto:

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 4. 2023, č.j. 4 T 1/2023-540 byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným zločinem těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. g) tr. zákoníku, ukončený ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 8 roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Současně mu byl podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku uložen i trest propadnutí věci, a to polévkové lžice s držadlem zbroušeným do hrotu, která byla použita jako nástroj trestné činnosti a jež je založena v příloze č. 1 spisu. Dále bylo rozhodnuto o tom, že podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný [jméno] [příjmení] na náhradě škody povinen zaplatit Vojenské zdravotní pojišťovně České republiky, Drahohejlova (správně Drahohejlova) 1404/4, 190 03 Praha 9 na náhradě (chybí majetkové) škody částku 2 073 Kč. V neposlední řadě bylo rozhodnuto o tom, že podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozený [jméno] [příjmení] s uplatněným nárokem na náhradu nemajetkové újmy odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně se obžalovaný [příjmení] předmětné trestné činnosti dopustil tím, že

dne 09. 10. 2022 v době od 17.40 hodin do 17.50 hodin, ve Věznici Vězeňské služby České republiky ve Valdicích, okres Jičín, Královéhradecký kraj, na cele číslo 210, ubytovny "D", po předchozím slovním konfliktu, v přímém úmyslu způsobit poškozenému těžkou újmu na zdraví, napadl [jméno] [příjmení], narozeného dne [datum], tak, že po něm hodil židli, a když se poškozený skryl za dveřmi koupelny, obžalovaný tyto dveře silou vyvrátil a zaútočil proti poškozenému do hrotu zbroušeným držadlem polévkové lžice, kterým se ho opakovaně snažil bodnout do krku a hlavy, přičemž poškozený první úder odrazil, avšak při druhém se obžalovanému podařilo ho bodnout před levé ucho a dalšímu útoku obžalovaného bylo zabráněno pouze tím, že ho od poškozeného odtrhl přítomný svědek [jméno] [příjmení] a do cely vstoupili příslušníci vězeňské stráže, a tímto útokem způsobil obžalovaný [jméno] [příjmení] poškozenému [jméno] [příjmení] bodnou ránu o délce 1,5 centimetrů procházející podkožím až do tkáně příušní žlázy (glandula parotis) s protnutím arterie podkoží, kdy toto poranění si u poškozeného vyžádalo lékařské ošetření v Oblastní nemocnici Jičín, akciová společnost, a tohoto jednání se obžalovaný dopustil přesto, že byl v minulosti pravomocně odsouzen Krajským soudem v Ostravě pod spisovou značkou 35 T 3/2017 ve spojení s rozhodnutím Vrchního soudu v Olomouci pod spisovou značkou 6 To 99/2017 ze dne 01. 02. 2018

k nepodmíněnému trestu odnětí svobody pro spáchání zločinu vražda podle § 140 odstavec 1 trestního zákoníku a zločinu těžké ublížení na zdraví podle § 145 odstavec 1 trestního zákoníku, ukončeného ve stadiu pokusu podle § 21 odstavec 1 trestního zákoníku, a rozsudkem Krajského soudu v Ostravě spisové značky 34 T 7/2021 ve spojení s rozhodnutím Vrchního soudu v Olomouci spisové značky 6 To 19/2022 ze dne 21. 04. 2022 k nepodmíněnému trestu odnětí

svobody pro zločin těžké ublížení na zdraví podle § 145 odstavec 1, odstavec 2 písmeno g) trestního zákoníku,

3. Proti tomuto rozsudku si obžalovaný [příjmení] ihned po jeho vyhlášení podal odvolání přímo do protokolu, které následně písemně odůvodnil jednak sám, jednak prostřednictvím své tehdy ustanovené obhájkyne a dále pak i v rámci veřejného zasedání u vrchního soudu prostřednictvím nově ustanoveného obhájce. Odvolání směřuje do všech výroků napadeného rozsudku. Ve vlastnoručně sepsaném odvolání obžalovaný nesouhlasí s výší trestu, nesouhlasí s typem zařazení do věznice typu D zvýšené ostrahy a také s právní kvalifikací těžké ublížení na zdraví. Původně ustanovená obhájkyne obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení] v písemně odůvodněném odvolání zdůrazňuje to, že už v průběhu hlavního líčení obžalovaný uváděl, že soud nezohlednil jeho tvrzení, že ublížit poškozenému nechtěl a že k jednání vůči poškozenému byl poškozeným vyprovokován, protože poškozený [jméno] [příjmení] a svědek [jméno] [příjmení] se údajnými provokacemi obžalovaného chtěli dostat z Valdické věznice pryč. Že se obžalovaný [příjmení] odvolává do všech výroků odvoláním napadeného rozsudku, sice při podání svého odvolání před soudem výslovně nevyslovil, je to ale nutné dovozovat především z dosavadního jednání obžalovaného, když v průběhu přípravného řízení před orgány Policie ČR, stejně jako v řízeních před příslušnými soudy opakovaně tvrdil, že poškozenému ublížit nechtěl, neví, proč tak jednal, nesouhlasí s právní kvalifikací, ani s trestem a zmiňuje se o léčení svého psychického stavu.

4. Nově ustanovený obhájce obžalovaného až v průběhu odvolacího řízení, Mgr. [jméno] [příjmení], v rámci svého přednesu odvolání kromě jiného uvedl, že obhajoba má významné námitky k osobě druhé obhájkyne, kdy obžalovanému se nedostalo takového práva na obhajobu, kterou by měl mít. Dále je namítáno, že předmětné rozhodnutí soudu prvního stupně je neuvážené až silně tendenční v neprospěch obžalovaného. V předmětném rozhodnutí soudu prvního stupně nebyl zcela na jisto prokázán skutkový stav, který by explicitně definoval prokazatelnou vinu obžalovaného. Soud prvního stupně zcela jednoznačně nepřihlédl ke všem důkazům a skutečnostem, které by svědčily ve prospěch obžalovaného. Nelze přehlédnout, že samotný výslech obžalovaného se neztotožňuje s jednotlivými dalšími výsledky jiných svědků. Za zmínku jednoznačně stojí uzavřené dveře, které nelze jakoukoliv silou vyvrátit, či otevřít. Soud prvního stupně zatížil řízení vadou a jako nesporný důkaz vzal výpověď poškozeného a svědka s tím, že tyto osoby nemohly mít dostatek času na to, aby sjednotily své výpovědi, přičemž je zcela zřejmé, že svědek a také poškozený spolu strávili u policie a na ubytovně významný čas v řádech minimálně několika desítek minut, což je čas postačující k sjednocení výpovědi.

5. Pokud se jedná o osobu poškozeného, tak je patrné, že se jedná o jedince, který nemá dobré chování a má sklony k agresivnímu jednání, což měl soud prvního stupně zjistit minimálně především z protokolu o výsledku svědka [příjmení], který hodnotí jak poškozeného, tak i obžalovaného. V tomto směru je také odkazováno na výpověď svědka [jméno] [příjmení]. Je tedy velkou vadou rozhodnutí soudu prvního stupně, když nepřihlédl k výsledku obžalovaného, když i ze samotného znaleckého posudku vypracovaného soudní znalkyní [příjmení] [jméno] [příjmení] vyplynulo, že u obžalovaného nebyly zjištěny sklony k záměrnému a účelovému lhaní, blokování informací ani vylepšování lživého si svého postavení. Z psychologického hlediska obžalovaný netrpí bájnou lhavostí. S ohledem na tyto skutečnosti lze mít za to, že nebyl zcela jednoznačně prokázán skutkový stav věci a soud by měl přinejmenším znovu obžalovaného vyslechnout a vycházet z jeho samostatné verze. S ohledem na shora uvedené skutečnosti, a především na pochybení obhájkyne, která byla ustanovena jako obhájkyne ex-offo, má obžalovaný za to, že odvolací soud by měl rozhodnutí soudu prvního stupně zrušit a vrátit tomuto soudu k novému projednání.

6. Obžalovaný prostřednictvím svého obhájce pak dále navrhl doplnit dokazování o rekonstrukci průběhu celého děje, provést důkaz fotografiemi z místa činu, provést výslech obžalovaného, poškozeného a také svědků z řad příslušníků vězeňské služby.

7. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací z podnětu podaného odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] přezkoumal ve veřejném zasedání podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] není důvodné.

8. Je možno konstatovat, že v postupu orgánů přípravného řízení, stejně tak soudu prvního stupně nezjistil vrchní soud žádných vad procesní povahy, na které by byl nucen reagovat zrušením napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. V přezkoumávané trestní věci totiž byla jak v přípravném řízení, tak i v řízení před soudem prvního stupně důsledně garantována práva obžalovaného na osobní obhajobu, jakož i na obhajobu, která byla v řízení před soudem realizována poskytováním potřebné právní pomoci ustanovenou obhájkyň. Přestože odvolací soud žádné procesní vady týkající se práva na obhajobu neshledal, je nezbytné se blíže vyjádřit k námitce obžalovaného přednesené jeho obhájcem v průběhu veřejného zasedání a spočívající v tom, že v pořadí druhá ustanovená obhájkyň ne zcela respektovala právo obžalovaného na obhajobu, kterou měl obžalovaný správně mít. V této souvislosti je proto nezbytné zrekapitulovat, že obžalovanému [příjmení] byla po zahájení trestního stíhání již v přípravném řízení dne [datum] ustanovena obhájkyň Mgr. [jméno] [příjmení], a to na základě ustanovení § 36 odst. 1 písm. a), odst. 3 tr. řádu z důvodu nutné obhajoby. Ta svoji činnost vykonávala do 5. 12. 2022, kdy z důvodu ustanovení § 40 tr. řádu byla zproštěna obhajoby obžalovaného a téhož dne byla nově ustanovena nová obhájkyň Mgr. [jméno] [příjmení]. Ta obhajobu obžalovaného prováděla kontinuálně jak v průběhu přípravného řízení, tak i následně v rámci hlavního líčení, kdy posledním úkonem ve věci bylo sepsání odvolání obžalovaného. Je sice pravda, že v podání došlém Okresnímu soudu v Jičíně dne 15. 3. 2022 obžalovaný požádal o změnu obhájce a na tuto žádost až procesně relevantním způsobem zareagoval předseda senátu Krajského soudu v Hradci Králové, který svým opatřením ze dne 12. 4. 2023 pod č.j. 4 T 1/2023-495 rozhodl o tom, že podle § 40 tr. řádu se žádost obžalovaného [jméno] [příjmení] na zproštění obhajoby ustanovené obhájkyň Mgr. [jméno] [příjmení] zamítá, neboť nebyly zjištěny důležité důvody podle § 40 tr. řádu. Předseda senátu se v odůvodnění tohoto svého rozhodnutí velmi pečlivě zaobíral všemi podstatnými skutečnostmi a okolnostmi vztahujícími se k otázce důležitých důvodů ve smyslu § 40 tr. řádu a pokud dospěl k závěru, že důvody, které ve své žádosti obžalovaný uvedl není možno považovat za důležité ve smyslu § 40 tr. řádu, a proto žádosti obžalovaného nevyhověl, pak s tímto postupem se i vrchní soud jednoznačně ztotožňuje. Za této situace pak bylo povinností ustanovené obhájkyň Mgr. [jméno] [příjmení] i nadále realizovat obhajobu obžalovaného [příjmení] v průběhu řízení před soudem prvního stupně, což také beze zbytku splnila, o čemž svědčí protokol o hlavním líčení ve dnech 17. – 18. 4. 2023, kde byla ustanovená obhájkyň osobně přítomna a nic nenasvědčuje tomu, že by obhajobu obžalovaného prováděla v rozporu s jeho zájmy a rovněž není patrné, že by byla narušena nezbytná důvěra mezi ní a obžalovaným a způsob obhajoby byl zcela standardní a odpovídající běžně poskytovaným službám obhajoby i v jiných srovnatelných věcech. Subjektivní názor obžalovaného, že by obhájkyň měla vykonávat obhajobu ještě více aktivně a soustředěně však nemůže být považováno za důležitý důvod ve smyslu § 40 tr. řádu a nemůže bez dalšího zakládat důvody pro zproštění ustanoveného obhájce z důležitých důvodů. Za této situace jsou vznesené námitky ze strany obžalovaného v průběhu veřejného zasedání zcela liché, nepřesvědčivé a postrádající oporu ve spisovém materiálu, a tudíž vrchní soud uzavírá, že v žádném případě nebyla ani v nejmenším krácena práva na obhajobu obžalovaného v průběhu celého trestního řízení.

9. K řízení před soudem prvního stupně považuje vrchní soud za potřebné poznamenat, že podle obsahu trestního spisu při respektování zásad ústnosti a bezprostřednosti vymezenými v § 2 odst. 11 a 12 tr. řádu byl v hlavním líčení konaném dne [datum] vyslechnut obžalovaný [příjmení], poškozený [jméno] [příjmení] a svědek [jméno] [příjmení], za souhlasu stran byly čteny výpovědi některých svědků, a to [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [jméno] a dále byly předloženy a provedeny i důkazy listinné, při pokračování v hlavním líčení dne 18. 4. 2023 pak byla osobně

vyslechnuta znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství MUDr. Lenka Zátopková a dále i znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie MUDr. Jaroslav Tržický a PhDr. Jindřiška Lejsková, byly provedeny další listinné důkazy a poté byl ve věci vyhlášen napadený rozsudek.

10. Soud prvního stupně na podkladě dokazování provedeného v souladu se zásadou zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností podle § 2 odst. 5 tr. řádu si vytvořil důkazní podklad pro ve věci správné a spravedlivé rozhodnutí o vině obžalovaného.

11. Pokud jde o přípravné řízení, tak zde bylo řádně zahájeno trestní stíhání obžalovaného [příjmení] usnesením policejního orgánu podle § 160 odst. 1 tr. řádu, a to dne 10. 10. 2022 pro zvlášť závažný zločin těžké ublížení na zdraví dle § 145 odst. 1, 2 písm. g) tr. zákoníku, ukončený ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. V přípravném řízení pak po zahájení trestního stíhání obžalovaného [příjmení] byl v procesním postavení obviněného vyslechnut samotný obžalovaný, poškozený [jméno] [příjmení], přičemž byly opatřeny i další relevantní důkazy, které pak soud prvního stupně provedl zákonným postupem v hlavním líčení.

12. Vrchní soud v Praze dále konstatuje, že jinak hodnotící postup soudu prvního stupně v přezkoumávané trestní věci korespondoval zásadě volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. řádu s tím, že se rovněž ztotožnil se stěžejní částí argumentace obsažené v odůvodnění napadeného rozsudku, které je velmi podrobné a odpovídající provedenímu dokazování a nad rámec této argumentace a případně k jejímu upřesnění považuje za vhodné uvést následující skutečnosti.

13. V nyní posuzované věci není sporu o tom, že mezi obžalovaným [jméno] [příjmení] a poškozeným [jméno] [příjmení] došlo k fyzickému kontaktu, který se odehrál na cele č. 210 ve Věznici Valdice, kdy obžalovaný připustil samotné bodnutí do poškozeného i zranění, které mu způsobil, avšak na svou obhajobu po celou dobu trestního řízení uváděl to, že poškozenému ublížit nechtěl, žádný útok nevyvolal, ale pouze se bránil poškozenému a dalšímu odsouzenému [jméno] [příjmení], kteří se měli proti obžalovanému domluvit, aby ho dostali z cely.

14. Této verzi skutkového děje ze strany obžalovaného [příjmení] však soud prvního stupně správně neuvěřil, a naopak vycházel z výpovědi poškozeného [jméno] [příjmení], jehož výpověď byla podpořena i dalšími ve věci provedenými důkazy. Předně nelze přehlédnout, že poškozený [příjmení] byl vyslechnutý již v přípravném řízení, jeho výpověď má jednoznačně usvědčující charakter, přičemž při své druhé výpovědi učiněné v rámci hlavního líčení dne 17. 4. 2023 vypovídal v zásadních bodech obdobně jako při prvotní výpovědi. V této souvislosti je zapotřebí vycházet z hodnocení výpovědi poškozeného ze strany soudu prvního stupně, který tento důkaz v podobě výpovědi tohoto svědka prováděl a zde je zcela zásadní hodnocení spočívající v tom, že výpověď svědka soud seznal věrohodnou a správnou, kdy navíc výpověď poškozeného je objektivizována i další svědeckou výpovědí [jméno] [příjmení], kterou rovněž soud prvního stupně považuje za věrohodnou. S takovouto hodnotící úvahou ze strany soudu prvního stupně se i odvolací soud plně ztotožňuje, neboť je logická a mající oporu ve spisovém materiálu. Navíc výpověď samotného poškozeného není osamocena a izolována od jiných důkazů, když věrohodnost verze poškozeného byla nepřímou potvrzena i zajištěnými stopami při ohledání místa cely a koupelny, kde k útoku na poškozeného ze strany obžalovaného došlo, když navíc ze závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství bylo mj. zjištěno, že mechanismus úrazového děje uvedený ve výpovědi poškozeného, tj. zasažení jeho levostranných partií krku pod laůčkem levého ucha rukou obžalovaného ozbrojenou předmětnou zbrousenou lžící, není ze soudně lékařského hlediska v zásadním rozporu s charakterem a de facto i lokalizací poranění, která poškozený utrpěl. Verze poškozeného, že k útoku na něj ze strany obžalovaného došlo až následně v koupelně je mj. podporována i ohledáním místa činu, z kterého je patrné, že krev byla na podlaze jak v cele, tak před vstupem do koupelny, ale také v koupelně. Přitom na podlaze v koupelně bylo krve výrazně více než jinde, což svědčí o tom, že k nejzávažnějšímu útoku

došlo právě v tomto prostoru, což je také objektivizováno tím, že v provedených stěrech u biologických stop byla zjištěna jen DNA poškozeného.

15. Pokud je ze strany obžalovaného namítáno, že poškozený [příjmení] a svědek [příjmení] spolu strávili u policie a na ubytovně významný čas v rádech několika desítek minut, což je čas postačující k sjednocení výpovědi, tak tento argument nelze akceptovat. Ze spisového materiálu nebylo zjištěno nic, co by verzi obžalovaného o domluvě obou aktérů nasvědčovalo, soud prvního stupně se již touto záležitostí podrobně zaobíral a patřičným a vyčerpávajícím způsobem, ke kterému ani odvolací soud nemá více co dodat, podrobně rozebral v odůvodnění svého rozhodnutí pod bodem 54., když ani neopomněl a nepřehlédl drobné rozpory ve vzájemných výpovědích obou svědků, což prezentoval pod bodem 64. v odůvodnění rozhodnutí. Logicky tak vyznívá argumentace, že je třeba tolerovat určité nepřesnosti ve vzájemných výpovědích, což ale nesnižuje váhu jejich výpovědi v podstatných bodech.

16. Za zmínku stojí i bližší rozbor samotné výpovědi obžalovaného k celé záležitosti. Nelze totiž přehlédnout, že při prvotní výpovědi v procesním postavení obviněného dne 10. 10. 2022 k věci uvedl, že mezi ním a poškozeným nejprve došlo ke konfliktu, a to fyzickému, do kterého vstoupil svědek [příjmení], který oba rozestoupil a řekl poškozenému, ať přestane, načež poškozený reagoval tak, že obžalovanému řekl, „tak pojď, ty zkurvysynu“ a za to pak od obžalovaného vyfasoval bodanec do krku, poté se začali oba bít a přitom poškozený obžalovaného poškrábal na hrudníku asi svými nehty, následně začala roztržka, každý rozdal i dostal pár ran a poté poškozený utekl do koupelny, kde se zamkl a následně obžalovaný vysadil dveře do koupelny v pantech a v tu chvíli přiběhli na celu dozorcí. V rámci této své prvotní výpovědi tedy obžalovaný nijak neuvádí to, co prezentoval při své výpovědi u hlavního líčení, tedy to, že po slovní rozepři šli poškozený a svědek [příjmení] proti němu a obžalovaný se jím pouze bránil. Je tedy zřejmé, že výpověď obžalovaného z přípravného řízení je odlišná od té, kterou učinil u hlavního líčení, a i z toho lze vydedukovat, že obhajoba obžalovaného spočívající v tom, že byl k útoku vyprovokován je účelová a nevěrohodná. O tom, že výpovědi obžalovaného nelze přiznat věrohodnost svědčí i ta skutečnost, že po vlastním útoku se sám a cíleně sebepoškodil vlastním útočícím nástrojem, čímž chtěl podpořit svou obhajobu spočívající v tom, že byl napaden ze strany poškozeného, avšak tuto jeho verzi vyloučil nejen samotný poškozený, ale i svědek [příjmení] a navíc i objektivní důkaz v podobě znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, kdy příslušná znalkyně uzavřela, že zjištěná poranění přední hrudní stěny obžalovaného mají ze soudně lékařského hlediska charakter poranění, se kterými se v soudně lékařské praxi setkávají při sebepoškození, tj. poranění vzniklá vlastní rukou poškozeného v rámci, sebezraňování sama sebe“.

17. Další výrazný rozpor ve výpovědích obžalovaného byl shledán i v tom, jakým způsobem byly překonány vnitřní dveře mezi celou a koupelnou, kdy na tento konkrétní dotaz v rámci hlavního líčení uvedl, že dveře určitě nevyrazil, přičemž při prvotní výpovědi učiněné na počátku celého trestního řízení mj. uvedl, že když se poškozený zavřel v koupelně a neotevíral, tak zmáčkl tísňák a pak vysadil dveře do koupelny v pantech. Z protokolu o ohledání místa činu vězeňské cely č. 210 včetně fotodokumentace však bylo zjištěno, že koupelnové dveře byly uvnitř koupelny, vykazovaly znaky poškození, stejně jako futra a stolička. Vysazení dveří v pantech by zcela jistě nezanechalo takových stop po poškození, jak bylo zjištěno při vlastním ohledání. Tedy opět výpověď obžalovaného rozporná a tendenční, vedená snahou přizpůsobit se uplatněné obhajobě. Všechny tyto zjištěné skutečnosti tedy svědčí o tom, že obžalovaný přizpůsobuje výpovědi své verzi obhajoby, aby tak docílil menší závažnosti spáchaného jednání z pohledu jeho zavinění a přenesl tak část odpovědnosti za vzniklý následek na stranu poškozeného, případně svědka [příjmení]. To však v žádném případě nemůže uspět, byť je na to upozorňováno ze strany obhajoby s poukazem na závěry znaleckého posudku z oboru klinické psychologie, kdy znalkyně mimo jiné uvedla, že u obžalovaného nebyly zjištěny sklony k záměrnému a účelovému lhaní, blokování informací ani vylepšování si svého postavení. Nelze však přehlédnout, že příslušná znalkyně tento svůj závěr dále rozvedla a doplnila, že kromě toho obžalovaný výpovědi může účelově měnit ve svůj prospěch

v důsledku nedostatečné akceptace sociálních norem a morálky, což je právě zdůvodnění změn ve výpovědích obžalovaného v jeho prospěch. To současně nezpochybňuje ani další ze závěrů příslušného znaleckého posudku, že z psychologického hlediska netrpí bájevitou lhavostí. V této souvislosti nemůže obstát argumentace obžalovaného poukazující na výpovědi svědků [příjmení] a [příjmení], kteří sice hodnotí chování poškozeného [příjmení] v průběhu výkonu trestu ne příliš lichotivě, ale to samo o sobě ještě nemůže zpochybnit věrohodnost výpovědi poškozeného, která je postavena na zcela jiných skutečnostech, když koneckonců jsou zaznamenány výpovědi i jiných svědků, kteří pro změnu nevychvalují osobu obžalovaného ([jméno] [anonymizováno], [jméno] [příjmení]), když v tomto směru nelze přehlédnout ani komplexní zprávu z Věznice Valdice ze dne 7. 2. 2018 na č.l. 253 spisu, která rovněž vyznívá v neprospěch obžalovaného [příjmení].

18. Lze proto konstatovat, že postup, který zvolil soud prvního stupně plně odpovídá základní zásadě trestního řízení upravené v § 2 odst. 5 tr. řádu, podle které orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí.

19. Vrchní soud v Praze je toho názoru, že ve věci byly shromážděny všechny důkazy, které se v tomto stavu řízení jeví relevantní, a proto bylo rozhodnuto o zamítnutí dalších důkazních návrhů obžalovaného [jméno] [příjmení], neboť i když navrhované důkazy mají vztah k projednávané věci, jejich provádění by zbytečně oddalovalo včasné rozhodnutí ve věci, které je možné učinit již na podkladě stávajícího důkazního materiálu. Pokud pak jde o konkrétní návrhy na doplnění dokazování učiněné až v řízení před odvolacím soudem, tak k tomu je nutno uvést následující.

20. Návrh na opětovný výslech obžalovaného považuje vrchní soud za nadbytečný, neboť obžalovaný byl k věci podrobně vyslechnut již v rámci přípravného řízení a následně mu byl dán prostor i v průběhu hlavního líčení a bylo by zcela nadbytečné provádět další v pořadí třetí výslech obžalovaného, neboť by to k řádnému objasnění věci již nemohlo vést. Obdobně pak lze konstatovat i v případě návrhu na opětovný výslech poškozeného [jméno] [příjmení], neboť ten byl také velmi podrobně vyslechnut již v rámci přípravného řízení a v rámci ústnosti a bezprostřednosti byl učiněn další jeho výslech v rámci hlavního líčení, kde měl možnost obžalovaný klást poškozenému dotazy, přičemž žádný dotaz na poškozeného sám nevzněl. Odvolací soud tedy nevidí jediný rozumný důvod pro to, aby byl rovněž prováděn v pořadí třetí výslech poškozeného [příjmení]. Pokud jde o návrhy výslechů svědků z řad příslušníků vězeňské služby, pak v tomto směru lze odkázat na výpovědi svědků [jméno] [příjmení] a [jméno] [jméno], kdy zejména svědek [jméno] je příslušník Vězeňské služby, oba tito pracují ve Věznici Valdice, přičemž svědek [příjmení] jako občanský zaměstnanec na pozici speciálního pedagoga. Oba tito svědci nebyli přítomni vlastnímu jednání obžalovaného vůči poškozenému, vyjadřovali se obecně k situaci ve Věznici Valdice i k osobě obžalovaného a poškozeného, ale zejména nelze přehlédnout, že za souhlasu samotného obžalovaného, ale i státního zástupce byly výpovědi obou těchto svědků přečteny v rámci hlavního líčení dne [datum], přičemž obžalovaný po přečtení obou těchto svědeckých výpovědí neměl žádných dotazů ani připomínek. Je tedy otázkou, kterého konkrétního příslušníka Vězeňské služby chtěl obžalovaný vyslechnout, z obsahu spisového materiálu se nabízí jako dozorce OVT (oddělení výkonu trestů) inspektor [příjmení] [příjmení], který sepsal záznam o zjištění (oznámení) fyzického násilí u [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] a kromě toho i úřední záznam týkající se napadení odsouzeným [příjmení]. V tomto úředním záznamu jsou uvedeni i svědci události v podobě prap. [jméno] [příjmení] a prap. [jméno] [příjmení]. Tyto listinné důkazy pak byly předloženy stranám k nahlédnutí v rámci hlavního líčení dne 17. 4. 2023, přičemž obžalovaný žádal nahlédnout pouze na listinný důkaz v podobě vlastnoručně psaného dopisu, který sice podepsal, ale podle vlastního vyjádření v rámci hlavního líčení tento dopis nepsal, nejedná se o jeho písmo a nežádá další přečtení. Z obsahu předloženého úředního záznamu je tedy zřejmé, že případný svědek [příjmení] [příjmení] vstoupil na celu č. 210 až v době, kdy se rozsvítila celová signalizace, kterou aktivoval poškozený, a tudíž svědek [příjmení] nebyl

přítomen vlastního napadení, a tudíž jeho výpověď by byla pouze zprostředkovaná, kterou se následně dozvěděl od samotného poškozeného. Za této situace tak výpovědi příslušníků Vězeňské služby by nemohly přinést žádnou novou informaci, která by se vztahovala k vlastnímu incidentu.

21. V neposlední řadě bylo nutno odmítnout i návrh obžalovaného na doplnění dokazování provedením rekonstrukce spáchaného jednání a k tomu i fotografiemi z místa činu. Provádět rekonstrukci ve smyslu § 104d tr. řádu je potřeba tehdy, má-li být obnovením situace a okolností, za kterých byl trestný čin spáchán, nebo které k němu mají podstatný vztah, prověřena výpověď podezřelého, obviněného, spoluobviněného, poškozeného nebo svědka, jestliže jiné důkazy provedené v trestním řízení nepostačují k objasnění věci. V nyní posuzované věci však bylo opatřeno dostatečně množstvím relevantních důkazů, které umožňují učinit závěr, že byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. V návaznosti na tento návrh je třeba odmítnout i další v podobě fotodokumentace z místa činu, neboť tento důkaz byl velmi podrobně proveden již v rámci hlavního líčení a soud prvního stupně se tímto detailně zabývá v odůvodnění svého rozhodnutí pod bodem 53., na který odvolací soud plně odkazuje.

22. Závěrem je možno zrekapitulovat, že vyžaduje-li se po orgánech činných v trestním řízení, aby důkazy hodnotily podle vlastního vnitřního přesvědčení, je tomu třeba rozumět tak, že do procesu hodnocení důkazů by nemělo být nijak z vnějšku zasahováno a příslušný orgán by se neměl cítit povinen respektovat jiný názor na hodnocení důkazů než svůj vlastní. Je tedy možno konstatovat, že důkazy, které byly navrženy obžalovaným v rámci odvolacího řízení, byly ze strany vrchního soudu posouzeny tak, že tyto nebudou pro nadbytečnost provedeny a v odvolacím řízení tak bylo možno rozhodnout již na základě stávajícího dokazování.

23. Je nezbytné tedy uzavřít, že obžalovaný [příjmení] v daném čase vymezeném popsáním skutkem se vůči poškozenému [jméno] [příjmení] choval způsobem v tomto skutku uvedeným, přičemž v dalším lze stran skutkových závěrů krajského soudu i v jednotlivostech plně odkázat na podrobnou, věcně správnou a přesvědčivou argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozsudku, a to včetně důvodů, pro které tento neuvěřil zásadním argumentům obhajoby obžalovaného [jméno] [příjmení].

24. Pokud jde o odvolací námitky obžalovaného směřující do výroku o vině, nemohl jim vrchní soud přiznat důvodnost. Jak již bylo shora konstatováno, ani odvolací soud nedospěl k závěru o nutnosti provádění dalšího dokazování, což je rovněž jednou z odvolacích námitek, ale k tomu je třeba nad rámec již shora konstatovaného uvést, že za situace, kdy odvolací soud nedoplňoval dokazování a ani nepřistoupil k zopakování některých již dříve provedených důkazů, je ve smyslu § 263 odst. 7 tr. řádu vázán hodnocením důkazů tak, jak toto provedl soud prvního stupně. V návaznosti na to je nutno připomenout, že nebylo shledáno, že při hodnocení důkazů by nalézací soud postupoval svévolným, či selektivním způsobem, stručně řečeno, že by přikládal jinou váhu důkazům směřujícím k vině obžalovaného a na straně druhé upozadil ty, které by pro jeho obhajobu svědčily. Jestliže pak v odvolání obžalovaný poukazuje na to, že nebyl zcela na jisto prokázán skutkový stav, který by explicitně definoval prokazatelnou vinu obžalovaného, tak k tomu nutno stručně uvést, že pokud by skutkové závěry byly v nesouladu s konstatovanými skutkovými zjištěními a nebo z nich v žádné možné interpretaci odůvodnění napadeného rozsudku nevyplývaly, pak by bylo nutno takovéto rozhodnutí považovat za rozporné s trestním řádem, avšak o takovou situaci se v posuzované věci nejedná a tudíž odvolací námitky v tomto směru nebylo možno akceptovat.

25. Další odvolací námitky pak směřují do právní kvalifikace, když podle obžalovaného by bylo na místě jeho jednání kvalifikovat jako ublížení na zdraví z omluvitelné pohnutky podle § 146a tr. zákoníku. K této záležitosti se však již vyjádřil soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí pod bodem 58., když neseznal, že by jednání obžalovaného bylo vyvoláno silným rozrušením ze strachu, úleku, zmatku, nebo jiného omluvitelného hnutí mysli, anebo v důsledku

předchozího zavrženíhodného jednání ze strany poškozeného. Nic takového z pohledu provedeního dokazování zjištěno nebylo, když z výpovědi poškozeného a [jméno] [příjmení] nalézací soud vycházel jako z objektivních důkazů, když naproti tomu tyto důkazy ve spojení s dalšími spolehlivě vyvrací obžalovaným použitou obhajobu.

26. Zavinění obžalovaného bylo správně shledáno ve formě úmyslu přímého, neboť obžalovaný opakovaně zaútočil ostrým předmětem na obličejovou část hlavy poškozeného, chtěl tedy způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit zájem chráněný takovým zákonem, když ostatně pro opakované protiprávní jednání vedené proti tělesné integritě člověka byl obžalovaný již v minulosti odsuzován a musel si být vědom toho, co je důležitý orgán a jaký následek může útokem ostře nabroušeným hrotem lžice způsobit. Jen shodou okolností a aktivním zásahem svědka [příjmení] nedošlo daleko k závažnějšímu až fatálnímu následku, když v této souvislosti nelze přehlédnout, že svůj útok vůči poškozenému obžalovaný doprovázel výkřiky, že poškozeného zabije. Způsob vedeného útoku se pak nevymyká ze závěrů znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie, podle které motivace jednání obžalovaného vyplývá z jeho osobnosti, které dominuje agresivní a impulsivní pohotovost, když na podněty reaguje přemrštěně a rychle s tím, že vždy se bude řídit vlastním prospěchem. Poškozený [příjmení] sice utrpěl toliko prosté ublížení na zdraví lehkého stupně, nicméně příslušná znalkyně se vyjádřila i k tomu, že vedeným útokem proti dané tělesné lokalitě mohlo dojít k poranění spánkové tepny, což mohlo vést k masivnímu krvácení a ohrožení poškozeného na životě. Kromě toho při zasažení obličeje může dojít i k poranění vedoucímu ke ztrátě oka a v případě zasažení velkých krčních cév by jejich poškození mohlo způsobit život ohrožující krvácení, příp. rozvoj vzduchové embolie srdce. Je sice pravda, že v tzv. skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku nejsou explicitně uvedena všechna ta možná závažná poranění, která mohla ze strany útoku vedeného obžalovaným na poškozeného vzniknout, nicméně z popisu skutkového stavu věci je zřejmé, že obžalovaný se opakovaně snažil poškozeného bodnout hrotem zbroušeným drždlem polévkové lžice do krku a hlavy, kde jsou prokazatelně uloženy důležité orgány a z těchto skutečností lze dovodit, pro jaký skutek byl uznán vinným příslušnou právní kvalifikací, včetně okolnosti zvláště přitěžující, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby.

27. Proto soud prvního stupně nepochybil, pokud uznal obžalovaného [jméno] [příjmení] vinným trestným činem těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. g) tr. zákoníku ukončeného ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, neboť bylo bezpečně prokázáno, že v úmyslu spáchat trestný čin se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu tím, že by jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví a čin spáchal opětovně a poté, co spáchal jiný zvláště závažný zločin spojený s úmyslným způsobením těžké újmy na zdraví nebo smrti, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo. Intenzita spáchaného jednání již dosahuje takové škodlivosti, aby toto bylo řešeno v rámci trestního stíhání, a tudíž byly splněny předpoklady trestně právní odpovědnosti, když ze skutkového závěru soudu prvního stupně nevyplývají žádné okolnosti, jež by odůvodnily výjimečný postup podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku týkající se subsidiarity trestní represe. S ohledem na okolnosti zjištěné ve spisovém materiálu se čin obžalovaného dostal i přes jinak platné pojetí trestní represe jako ultima ratio, resp. subsidiarity trestní represe do oblasti trestního práva, protože jednal způsobem a za podmínek stanovených trestním zákonem tak, že jím spáchaný skutek musel být posouzen jako trestný čin, který je podle trestního zákoníku takový protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v tomto zákoně (§ 13 odst. 1 tr. zákoníku).

28. Pokud jde o výrok o trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu, případně o trestu propadnutí věci, kam také směřovalo odvolání obžalovaného, byť blíže neodůvodněno, je nutno uvést následující.

29. Soud prvního stupně obžalovanému uložil trest odnětí svobody ve výměře 8 roků s odůvodněním, že u obžalovaného neseznal žádnou polehčující okolnost, a naopak obžalovanému přitěžuje, že byl opakovaně soudně trestán, přičemž ani stávající výkon trestu na něj nezapůsobil

efektivně, a tudíž musí být naplňována i generální prevence ukládaného trestu spočívající v ochraně společnosti. S ohledem na všechny aspekty věci, závažnost skutku, způsob provedení činu a zejména k osobě obžalovaného pak přistoupil k uložení trestu pod středem zákonné trestní sazby, pro jehož výkon ho zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou.

30. S takovýmto názorem soudu prvního stupně lze v zásadě souhlasit, neboť obžalovaný má v opisu evidence rejstříku trestů fyzických osob celkem osm záznamů pro majetkovou a násilnou trestnou činnost, ve všech případech jsou předmětná odsouzení spojená s nepodmíněnými tresty odnětí svobody, když sice byl v několika prvních odsouzeních původně ukládán alternativní trest, který však byl následně vždy přeměněn na trest nepodmíněný. Obžalovaný se v současné době nachází ve výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl uložen za závažnou násilnou trestnou činnost specifikovanou ve výroku o vině napadeného rozsudku, přičemž z aktuálního hodnocení ředitele Věznice Valdice, které si odvolací soud vyžádal a provedl s ním důkaz, bylo zjištěno, že obžalovaný program zacházení neplní, je stále zařazen ve věznici se zvýšenou ostrahou ve třetí přístupné skupině vnitřní diferenciaci, po linii kázně a pořádku má soustavné problémy s jeho dodržováním, trvale neplní své povinnosti, i v malém kolektivu odsouzený má vztahové problémy, a proto je i nadále umístěn na malokapacitní cele. Na základě těchto skutečností lze mít za to, že výkon trestu odnětí svobody nepřispívá k nápravě odsouzeného. Předpokládaný konec výkonu trestu je stanoven na 18. 7. 2036. Při stanovení výměry trestu soud prvního stupně také správně přihlédl i k závěrům znaleckého posudku z oboru zdravotnictví odvětví klinické psychologie, podle kterého resocializace obžalovaného je v důsledku jeho osobnostních předpokladů málo příznivá až obtížná. I přes všechny tyto skutečnosti svědčící v neprospěch obžalovaného byl trest uložen stále ještě v dolní polovině zákonné trestní sazby, spíše při jejím středu, když v této souvislosti bylo přihlédnuto k tomu, že čin zůstal nedokonán a skutečně způsobený následek nedosáhl úrovně těžkého ublížení na zdraví, byť to bylo díky aktivní obraně poškozeného a zabránění v dalším útoku na poškozeného ze strany svědka [příjmení] [jméno] polovina zákonné trestní sazby pak odpovídá i ustanovení § 39 odst. 4 tr. zákoníku, podle kterého, pokud soud neukládá souhrnný trest nebo společný trest za pokračování v trestném činu, při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédne též k druhu a výměře trestů, které byly pachateli uloženy za jinou jeho trestnou činnost a dosud nebyly vykonány tak, aby vzhledem k povaze a závažnosti trestného činu a osoby pachatele nebyl uložen takový trest, který by dosud s nevykonanými tresty vedl k nepřiměřenému postihu pachatele. Za situace, že by obžalovaný již nevykonával jiný dlouhodobý trest odnětí svobody, pak by bylo na místě již přistoupit k trestu v horní polovině zákonné trestní sazby. Přitom zákonné rozpětí trestného činu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 2 tr. zákoníku činí od 5 do 12 let. V této souvislosti je také nutno si uvědomit, že obžalovaný se nyní projednávané trestné činnosti dopustil dne 9. 10. 2022, tedy necelých šest měsíců poté, co mu byl rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21. 4. 2022 uložen trest odnětí svobody v trvání šesti let a šesti měsíců za zvlášť závažný zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. g) tr. zákoníku spočívající ve fyzickém napadení kovovou židlí jiného spoluvězně ve Věznici Karviná. Z toho je zřejmé, že možnosti nápravy obžalovaného jsou značně ztíženy a z logiky věci tak musel být uložen trest přísnější než ten, který mu byl uložen v rámci posledního odsouzení.

31. Navíc odvolací soud vycházel ze stanoviska, že při nezměněném výroku o vině obžalovaného jsou zákonné důvody pro rozhodnutí odvolacího soudu o zrušení výroku napadeného rozsudku o uložení trestu odnětí svobody zejména jednak, „bylo-li v přezkoumávané části rozsudku porušeno ustanovení trestního zákona“ (§ 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu) a jednak, „je-li uložený trest v přezkoumávané části rozsudku nepřiměřený“ (§ 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu) s tím, že u posledně uvedeného důvodu se jedná jak o nepřiměřeně mírný, tak i nepřiměřeně přísný trest, přičemž po přezkoumání této výrokové části napadeného rozsudku žádné vady odůvodňující jeho zrušení vrchní soud nezjistil.

32. Nad rámec poměrně stručného odůvodnění výroku o trestu, ale v zásadě způsobem respektujícím zákonnou povinnost soudu prvního stupně vyplývající z § 125 odst. 1 věta třetí

trestního řádu, vrchní soud zdůrazňuje, že soud prvního stupně zde důsledně přihlížel k povaze a závažnosti obžalovaným spáchané trestné činnosti, která se primárně odvíjí od vysoké společenské škodlivosti spáchaného jednání, když také nelze přehlédnout trestní minulost obžalovaného, který byl již za násilnou trestnou činnost v minulosti odsouzen. Pokud pak obžalovanému nebylo možno přiznat žádnou polehčující okolnost, soud prvního stupně postupoval výrazně ve prospěch obžalovaného, pokud podle míry osobního zavinění a hodnověrná zjištění k jeho chování a vystupování v období před spácháním trestné činnosti, mu uložil trest ještě v dolní polovině zákonné trestní sazby § 145 odst. 2 tr. zákoníku v trvání 8 roků, když menší výměru nebylo možno uložit a tato výměra je plně účinná k ochraně společnosti, přičemž současně nebyly shledány žádné zákonné podmínky pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody ve smyslu § 58 odst. 1 tr. zákoníku. V žádném případě se tedy nejedná o trest nepřiměřeně přísný, kdy pouze v tomto případě by bylo možno výměru uloženého trestu v odvolacím řízení korigovat.

33. Výměra uloženého trestu je již ze zákona nepodmíněná a správně pak bylo postupováno i v případě zařazení obžalovaného pro výkon uloženého trestu do věznice se zvýšenou ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, když ani podle odvolacího soudu nebyly shledány žádné zákonné důvody pro zařazení do mírnějšího typu věznice ve smyslu moderačního ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku, a to zejména s ohledem na stupeň a povahu narušení obžalovaného, o čemž již bylo konstatováno shora.

34. V neposlední řadě nebylo shledáno pochybení i v případě uložení dalšího druhu trestu, v podobě trestu propadnutí věci, a to polévkové lžice s držadlem zbroušeným do hrotu, která byla použita jako nástroj k trestné činnosti, o čemž není nejmenších pochyb.

35. Vzhledem k tomu, že ani v adhezním výroku, jímž byla poškozené [příjmení] zdravotní pojišťovně České republiky přiznána náhrada majetkové škody za vynaložené úkony zdravotní péče vůči poškozenému [jméno] [příjmení] ve výši 2 073 Kč a jímž byl samotný poškozený [jméno] [příjmení] se svým nárokem na nemajetkovou újmu odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních, žádné pochybení také shledáno nebylo, je možno konstatovat, že napadený rozsudek je ve všech výrocích správný a v souladu se zákonem, a proto Vrchní soud v Praze odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Lze však proti němu podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, tj. u Krajského soudu v Hradci Králové. Rozhoduje o něm Nejvyšší soud. Nejvyšší státní zástupce může podat dovolání pro nesprávnost kteréhokoli výroku ve prospěch i neprospěch obviněného, příslušný orgán Úřadu evropského veřejného žalobce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, pokud veřejnou žalobu před soudem zastupoval evropský pověřený žalobce nebo evropský žalobce a obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká, a to pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť by bylo takto označeno. Nezbytný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. řádu. Dovolání je možno podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, přičemž důvody dovolání je možno měnit jen po dobu běhu dovolací lhůty.

Poškozený má možnost žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, za který byla obžalovanému uložena majetková trestní sankce tímto rozhodnutím, a to podle zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů.

Praha 12. září 2023

JUDr. Jan Chocholatý Ph.D.
předseda senátu